

Gelin Birlikte Tefekkür Edelim

– safdeha · 18 Ocak 2021

“İşte geldim dost işte de gidiyorum ömrüm
Ölüm hoş olmasaydı peygamber ölür müydü
Tatmadı ebedi aşk Allah’tan başka böğrüm
Yoksa yaşıyorum der nefesim solur muydu...”

Yalan haber, iftira, gıybet... Para üzerine kurulu, kazanma umudu, her saniyede içimizi kemiren kaybetme korkusuyla bizi yiyen kurdu... Nasıl ki ölünce bu dünyadan bir şey götüremiyorsak, çürük bir temel üzerine kazanıp, sefa sürmeyi düşündüğümüz her oyunun da sonu vahim. Bu güç, elden ele geziyor, cepten cepe dolaşiyor. Sonunu görenler, nasıl oluyorsa görmezden gelip bu oyunun içinde yanıp tutuşuyorlar. Bir dağın en tepesine tırmanmak, rezidansın zirvesinde dubleks evde oturmak, boynunu kibirle, gere gere asumana bakarak yürümek... Övülsün istemek, oysa övgünün yalnızca Yaratanı yapıldığını umursamadan... Belki de kendini Yaratan gibi mi görmek, görülmesini mi istiyordur, haşa...

Dünyada çok az kişi bu sefahat üzerinde yaşarken, çoğu ise sefalet içinde yaşıyorlar. Oysa ki, rızkı veren Yaratan, herkesin yaşaması için rızkı eşit dağıtırken, o eşitliği bozarak-zülüm ederek, kendisinin olmadığı başkasının rızkını sömürerek bunu kazanıyorlar. Yaratan buna izin veriyor, bunun neden olduğunu sorgulayanlar da oluyor. Bu haksızlığa Yaratan niye dur demiyor da diyerek, Ona isyan da ediyorlar...

Bu ve buna benzer soruları sorarken, sömürülen ne yapıyor ki? Hakkını aramak için gayret ediyor mu? Zalime karşı dik duruyor mu? Bu gayretin sonu ölüm dahi olsa, nasılsa ölmeyecek mi, ölüm inandığım dediği Yaratanı kavuşmak değil mi? Hem aşıklar maşukana bir an önce kavuşmak istemezler mi? Sevgiliyi memnun etmek için onun yolundan gitmek gerekmez mi? Kim sevgilisini kaybetmek ister ki, kaybetmekten korkmaz ki?

İşte bir örnek Suriye... Zalimle savaşmak yerine, kaçmak... Ölmekten korkmak... Hani K.Maraş’ta Sütçü imamın bir Fransız askerinin Müslüman kadının peçesini açmak isteyince başlattığı ayaklanma ve kazanılan zafer... Kahraman olmuş bir şehir. Güçlü zalime karşı sopayla, kazmayla, kürekle, taşla... Savaşmışlardı. Silahları yetersizdi ama imanları ve aşkları çok güçlüydü. Vatani vermemişler, düşmanı-zalimi vatandan imanlarıyla, aşklarıyla kovmuşlardı. Ölüm Yaratanı kavuşmak, yaşam ise sınavdı.

Eğer zalimin haksızlığı sınav olmasaydı, Yaratan kimin kendisine kul olduğunu, kimin olmadığını sonucunu görmek istemeseydi... O zalim hiç bunu yapabilir miydi ki? Asla... Allah kuluna öyle sabırlı ve merhametli ki... Tövbe edip kendisine dönmesi için kuluna uzunca bir ömür veriyor. Onsuz geçen zamanına sabır ediyor, Onu anmadığı için hemen celallenmiyor. Ama sabrın da bir sonu var, ecel ile o

sabır sona eriyor. Yaratan verdiği tüm nimetlerini, emanetlerini nereye harcandığını en sonunda sorguluyor, öldükten sonra dirilterek. Sonuçta herkeste akıl var, kanmaması için ilim var, Kur'an var... Peygamber gelmiş! O bilmediğimiz perde açılırken ne korkunç sesler çıkarıyor belki de!

Yaratan, kulunun vazifesini yapmasını bekliyor. Bir ömür boyunca ne vermiyor ki... Herkes sınavda olduğu için, kim başkasının sınavını zorlaştırıyor veya mesela öldürerek, kaldıramayacağı yük haline getirerek engelliyorsa vay haline... Bunu ancak zalimler ve yardımcıları yapıyor. Hepimiz, haksızlığa karşı savaşmadıkça, Yaratanın dosdoğru yoluna hizmet etmedikçe... O zalimden ne farkımız olur ki? O zaman bir musibet geldiğinde şikayet etmeye hakkımız da yok. O musibet, bizim tövbemize bir rahmettir de oysa... Eğer onu da göremiyorsak, her şerri hak etmişiz demektir. Ne vatanımız olur, ne de rahatımız, maalesef... Gözleri kör eden kum fırtınasında dolaşır dururuz, boşu boşuna. Çok sevdiğimiz dünyayı bile istemediğimiz duyguları yaşar ve Yaratanımıza, "Al canımı artık!" diyerek dua ederiz, Allah korusun.

Kahrolsun zalimler, var olsun onlara cehennem.

Saffet Kuramaz